

LEGENDA CELOR SAPTE IZVOARE

Silvia Rîșnoveanu

În crâng, unde izvoarele se-adună,
(Legenda spune că erau doar șapte)
Se auzeau, în nopțile cu lună,
Adeseori, doar tânguiri, în șoapte.

Povestea ce-o spunea, în taină, vântul,
Pleca, în patru zări, de la arțarul
Care-a jurat să-mprăștie cuvântul
Despre-o iubire ce-a trăit amarul.

Era, în vremuri de demult apuse,
O fată ca niciuna de sub soare
Și vestea peste mări și țări se duse,
Era frumoasă, făr-asemănare.

În fiecare zi venea-n poiană,
Cu mâna dreaptă, strâns, ținea ulciorul
Și cu o voce dulce, diafană,
Abia șoptită, întreba izvorul:

Tu, care vii din munte, de departe,
Nu mi-ai văzut iubitul, dacă vine?
Căci lung e drumul care ne desparte,
Și tare-aș vrea să știu de-i este bine.

Dar nu sfârșea-ntrebarea niciodată,
Căci pe cărare se vedea că vine
Un tânăr mândru, 'nalt, cu fruntea lată
Și cu priviri albastre și senine.

Îndată, fata lepăda ulciorul
Și spre voinic se îndrepta grăbită,
Cu drag în brațe o lua feciorul,
Ea, gura-i săruta, împătimită.

Se așezau, apoi, pe iarba moale
Și povesteau, râzând, de toate cele,
Îi ascundea frunzișul de la poale,
Iar el, arțarul, se-nălța spre stele.

Se necăjeau că vremea-n goană trece,
Și iar plecau pe drumul către casă.
O fată și-un ulcior cu apă rece....

Lui îi părea atâta de frumoasă,

Că nu-și lua privirea de la fată,
Decât atunci când se pierdea în zare
În urma lui se mai uita o dată,
Apoi pleca, spre casă,-n graba mare.

El ar fi vrut s-o ducă pân-acasă
Și să îi care vasul plin cu apă,
Dar cum să facă? Tatăl ei n-o lasă,
Cu el, nicio poveste să înceapă.

Căci e sărac și nu e neam de soi,
Iar fata e un neam de viță veche,
Și ce vrea tatăl ei, știu amândoi,
Căci el îi va alege, ei, pereche.

De-aceea s-au gândit să fugă-n lume
Cât mai curând, de toți să se ascundă,
Depart, în poiana fără nume,
Unde picior de om nu se afundă.

Arțarul, bun, le-a tăinuit iubirea
Și i-a păzit ca un străjer, dar iată
Că, într-o zi, își coborâ privirea
Și o zări, sub el, pe biata fată.

Ea era tristă și îngândurată
Și nu înțelegea de ce izvorul
Avea o apă neagră, tulburată.
Și începu s-o năpădească dorul.

Iubitul ei nu mai venea pe cale,
Și nici să-ntrebe nu avea pe cine,
Iar inima i s-a aprins de jale
Și s-a temut că, dragul ei, nu vine.

Atunci, încremenită de durere,
A înțeles că soarta îi desparte,
Pe frunte a simțit o mângâiere:
Era arțarul, întristat de moarte.

A plâns amar, frumoasa Sânziană,
Cu lacrimi calde a umplut ulciorul
Și zi de zi, la locul din poiană,
L-a revărsat, să curețe izvorul.

Atâta timp cât a trăit sub soare,

POEZII ONLINE

Iubitul ei i-a fost în amintire,
Iar şapte mărturii sunt, azi, izvoare
Ce, limpezi, spun povestea de iubire.